

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku Z. G. "E. PL"
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
przy udziale zainteresowanej A. K.
o podleganie ubezpieczeniu społecznemu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z dnia 26 maja 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 maja 2011 r. Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację płatnika Z. G. „E. PL” od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 października 2010 r. oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 25 sierpnia 2009 r. stwierdzającej, że zainteresowana A. K. podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u tego płatnika składek we wskazanych okresach.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny ustalił, że charakter pracy wykonywanej przez zainteresowaną na podstawie wskazanych w zaskarżonej decyzji umów ze spółką „E.”, nazwanych umowami „o wykonanie dzieła”, nie różnił się od charakteru pracy wykonywanej na podstawie umowy o pracę ze spółką „M”. W konsekwencji

Sąd ten uznał, że skoro obie te nieróżniące się umowy były realizowane jednocześnie, tona ich podstawie zainteresowana świadczyła pracę podlegającą pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego w okresach wskazanych w zaskarżonej decyzji z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Z. G. w spółce „E”.

W skardze kasacyjnej płatnik składek zarzucił naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 oraz ust. 2a, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, przez ich błędną wykładnię, polegającą na uznaniu, że skarżący jest płatnikiem składek w rozumieniu tych przepisów, że jako podmiot niebędący pracodawcą dla zainteresowanej jest płatnikiem należnych składek z pracowniczego tytułu ubezpieczenia społecznego, któremu zainteresowana nie podlegała, 2/ art. 2 oraz art. 22 k.p. przez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zainteresowaną, która zawarła ze skarżącym umowę o dzieło, łączył z nim stosunek pracy, 3/ art. 353¹ k.c. i art. 627 k.c. przez ich błędną wykładnię oraz art. 65 § 2 k.c. przez jego niezastosowanie, polegające na uznaniu, wbrew zasadzie swobody umów, iż zainteresowaną nie łączyła z pozwanym umowa o dzieło, co bezpodstawne ingerowało w zasadę swobody zawierania umów cywilnoprawnych. Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawiało ujawnione na tle sprawy istotnie zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, czy zobowiązany do uiszczenia składek z tytułu podlegania pracownika obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu oraz rentowemu na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest podmiot z którym pracownik zawarł umowę o dzieło, czy też pracodawca, z którym łączy pracownika umowa o pracę i na rzecz którego pracownik pracę świadczył. Skarga kasacyjna jest ponadto oczywiście uzasadniona, ponieważ „Sąd Apelacyjny w Poznaniu uznał, iż w istocie zainteresowana świadczyła jedną umowę o pracę, to nie jest prawidłowe przyjęcie, że płatnikiem składek powinien być skarżący płatnik. Zainteresowana była bowiem zatrudniona przez wspólników spółki cywilnej M. i tylko wspólnicy spółki cywilnej M. mogli zostać uznani za płatnika składek w ramach zawartej umowy o pracę. Z kolei uznanie skarżącego płatnika składek za płatnika składek na ubezpieczenie społeczne zainteresowanej rażąco narusza wskazane powyżej przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oparta wyłącznie na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego, co sprawiało, że Sąd Najwyższy był związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i nie miał obowiązku ani procesowych możliwości domyslenia się, poszukiwania lub wyręczenia autora skargi kasacyjnej w przedstawieniu dostatecznych argumentów prawnych, które mogłyby podważyć zaskarżony wyrok. Z braku adekwatnych proceduralnych zarzutów kasacyjnych, które mogłyby podważyć miarodajne dla Sądu Najwyższego ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), w postępowaniu kasacyjnym wiążące były ustalenia, że zainteresowana podpisała umowy określone jako umowy „o wykonanie dzieła”, ale faktycznie wykonywała w godzinach pracy takie same obowiązki pracownicze, które wynikały z umowy o pracę zawartej ze spółką „M.” na stanowisku księgowej, tj. księgowała dokumenty, obliczała podatki, odpowiedzialna była za kontakty z klientami, odbierała od dokumentację, odpowiadała na pytania i telefonowała do klientów, a także wysyłała dokumentację w drodze elektronicznej. Ponadto przygotowywała dla klientów dokumentację niezbędną przy kontroli ZUS lub Urzędu Skarbowego oraz uczestniczyła w takich kontrolach. Z takich ustaleń Sądów obu instancji wynika, że sporne umowy były realizowane w ramach zobowiązania pracowniczego, w szczególności zawarte umowy „o wykonanie dzieła” były w istocie rzeczy realizowane w ramach stosunku pracy ze skarżącym, który został uznany za płatnika składek z tytułu zatrudnienia w firmie „E. PL”, którą na własny rachunek prowadził wyłącznie Z. G.

Skarżący nie podważył pracowniczego tytułu podlegania zainteresowanej ubezpieczeniom społecznym, przeto powoływanie się na istotnie niezbyt fortunne zakwalifikowanie przez Sąd drugiej instancji umów „o wykonanie dzieła” jako „jednej” umowy o pracę i tak nie wyczerpywało przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. oczywistego uzasadnienia skargi kasacyjnej, wymagającej wykazania kwalifikowanej postaci zarzucanego naruszenia przepisów prawa materialnego, które polegałyby na ich oczywistej wadliwości, widocznej dla każdego *prima facie*,

przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Tego warunku nie spełniła wniesiona skarga kasacyjna, ponieważ w żadnym razie nie doszło do oczywistego naruszenia wskazanych w podstawach skargi przepisów prawa materialnego, które dotyczą wyłącznie powinności dotyczących pracowniczego tytułu ubezpieczenia społecznego (art. 6 ust. 1, art. 8 ust. 1 i art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, oraz art. 22 § 1 k.p. i *a contrario* art. 627 k.c.), a nie kręgu podmiotów zobowiązanych do opłacania składek na te ubezpieczenia, co wymagałoby kolejnej (ponownej) weryfikacji i oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a to usuwa się na ogół i co do zasady spod weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji w zgodzie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.